

[نمونه واقعی کارتون کایوتی-رودرانر پیدا شد، منتها در ۱۲۴,۰۰۰,۰۰۰ سال پیش!](#)

تجزیه و تحلیل محتویات معده فسیل دایناسور پردار کوچکی که 124 میلیون سال پیش می‌زیست، نشان می‌دهد...

تجزیه و تحلیل محتویات معده فسیل دایناسور پردار کوچکی که 124 میلیون سال پیش می‌زیست، نشان می‌دهد این دایناسور خونگرم در گوشه‌ای کمین می‌کرد و دایناسورهای پرنده یا کوچک‌تر از خود را غافلگیر کرده، می‌بلعید. عرفان خسروی: تجزیه و تحلیل محتویات معده دو نمونه سنگواره دایناسوری کوچک اطلاعات جدیدی در مورد شکار و تغذیه این دایناسور به دست می‌دهد. شرح مفصل این تحلیل‌ها در آخرین شماره مجله PLOS ONE منتشر شده است.

محققان دانشگاه آلبرتا در ادمونتون کانادا، با توجه به این سنگواره‌ها شواهدی به دست آوردند که نشان می‌دهد دایناسوری پردار که پنج سال پیش در چین کشف شده و به نام Sinocalliopteryx نامیده شده، قادر به شکار و خوردن دایناسورهای پروازگر کوچک بوده است. خود Sinocalliopteryx دایناسوری پردار (با پرهایی ابتدایی شبیه پر جوجه مرغ) با طول حدود دو و نیم متر، تقریباً به اندازه یک کایوتی امروزی بود. این موجود در دوره کرتاسه پایین (حدود 124 میلیون سال پیش) می‌زیست. این نمونه Sinocalliopteryx مثل تمام سنگواره‌های دیگر دایناسورها که پرهایی ظریف زمان زنده‌بودن صاحبشان را نمایش می‌دهند، در استان لیائونینگ در چین کشف شده‌است. (برای مشاهده عکس در ابعاد بزرگ، اینجا را کلیک کنید)

تیم سنگواره‌شناسی دانشگاه آلبرتا بقایای سه دایناسور پروازگر را در حفره شکمی این دایناسور درنده شناسایی کردند. این مطالعه نشان داد دایناسوری که خودش در مراحل ابتدایی فرگشت پر، تنها پرهایی جوجه‌مانند داشته شکارگر دایناسورهایی بوده که خویشاوندان نزدیک پرنده‌گان بودند و ساختار پرها و بال‌هایشان مثل پسرعموهای زنده امروزی‌شان بوده است.

یکی از قربانیانی که به عنوان آخرین غذای شکارچی کایوتی‌مانند در شکمش باقی مانده، پرنده‌ای ابتدایی به نام Confuciusornis نام دارد که گرچه پرواز می‌کرده، اما دستگاه اسکلتی و ماهیچه‌اش از پرنده‌گان امروزی ابتدایی‌تر بوده است. این اولین بار است که درنده‌ای از دوره دایناسورها شناخته می‌شود که دایناسورهای پروازگر را شکار کرده باشد.

احتمالاً این دایناسور برای صید طعمه‌های پروازگرش در گوشه‌ای کمین می‌کرده است. زیرا Sinocalliopteryx بال، یا اندام‌های مناسب برای بالارفتن از درخت و پریدن میان شاخه‌های درختان را نداشته است.

پرهایی ابتدایی بدن این دایناسور و تمام دایناسورهای دیگری که چنین الگوی ابتدایی از پرها داشته‌اند، نه برای پرواز، بلکه در درجه اول برای عایق کاری بدن آن‌ها فرگشت یافته بود. این موضوع به روشنی نشان می‌دهد آن‌ها بدنی گرم و سوخت و ساز بالا داشتند (به اصطلاح خون‌گرم بودند) و البته برای حفظ این سوخت‌وساز بالا باید بیش‌تر از خزندگان مثل مارمولک‌ها که خون سرد هستند، غذا می‌خوردند.

این واقعیت که Sinocalliopteryx، نه یکی، بلکه سه دایناسور پرنده مختلف را پشت سر هم بلعیده (چون آن‌ها پیش از مرگش هنوز هضم نشده بودند) نشان می‌دهد این کایوتی دوره دایناسورها، شکارچی‌ای حریص و بسیار فعال بوده‌است. گروه پژوهشگران دانشگاه آلبرتا همچنین آثار دایناسور کوچک پرواز دیگری به نام Sinornithosaurus را در حفره شکمی یک نمونه Sinocalliopteryx دیگر پیدا کردند. این گروه بر این باورند این دایناسورهای پروازگر قوت غالب این دایناسور بوده‌اند. این طعمه دوم، یکی از خویشاوندان نزدیک Velociraptor (دایناسور شکارچی متوسطی که در فیلم پارک ژوراسیک به صورت گله‌ای انسان‌ها را شکار می‌کردند) است؛ معمولاً همه Velociraptor و خویشاوندانش را به عنوان شکارچیان قهار دوران خود به حساب می‌آورند، اما این برای اولین بار است که شواهدی مستند نشان می‌دهد یک راپتور به غذای یکی دیگر از دایناسور درنده تبدیل شده‌است. گرچه این کشف بسیار قابل توجه است، اما نباید فراموش کرد که اصلاً معلوم نیست این طعمه که خودش شکارچی ماهری بوده، واقعا شکار شده و یا فقط لاشه‌اش گیر کایوتی آن زمان افتاده است.